

DİN'İN İFLÂSİ ve TANRISAL YOL OLARAK BİLİM

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni nasıl, Sovyet Bürokrasisi'nin yarattığı bir “küçük burjuva zihniyeti” yıktıysa, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni de Atatürk Bürokrasisi'nin, daha doğrusu İnönü Bürokrasisi'nin yarattığı ve “Atatürkçülük” diye lâne edilen oportünist bir “orta sınıf zihniyeti” yıkacaktır. Çünkü her iki zümre de, “kozmos bilimciliği” demek olan ve “kaos”u yok sayıp –peygamberler gibi- insanın akıllı hayvan olarak yaratıldığına inanan “pozitivizm” illeti ile ma'lûl olarak doğmuştu. Onun için de bunlardan Sovyet Bürokrasisi, devletin idâmesinin sâdece ispiyonaj ve câsusluk faaliyetleriyle sağlanabileceğine, çünkü teoride herne kadar toplumların katı bir determinizme göre devindiği anlatılsa da aslında işlerin, bâzı açığız kişilerin komplolarıyla yürüdüğüne inanmış/inandırılmıştı. Dolayısıyla devlet gemisi batarken veya transformasyon geçirirken de ilk kapitalistler –mafyöz usullerle- bunların arasından çıkmıştı.

Bizdeki İnönü Bürokrasisi ise, 1826'dan sonraki “dejenere Osmanlı”nın yarattığı Kürt-İslâm Sentezi(daha doğrusu amalgamı) denilebilecek bir sakat ideolojinin tesirinde, devletin idâmesini, -sâdece savaş zamanlarında açığa vurulacak- gizli (veya zımnî) bir “dînî mutâbakat”ta görmüşlerdi. Çünkü onlar da, pozitivizm modasına uygun olarak zâhiren determinist(nedenselci), ama bâtinen dinci olarak yetmişlerdi... Devletimizin yıkılmakta veya transformasyon geçirmekte olduğu şu sıralarda çıkan gürültü, -Rusya'daki ilk mafyöz kapitalistlere karşı oluşan tepkinin benzeri olarak- bizdeki “iane toplayıcıları”nın kapitalistleşmelerine karşı duyulan kıskançlığı ve öfkeyi aksettirmektedir; sâdece... Yoksa, Recep Tayip Erdoğan adıyla zuhûr eden fenomen de aslında tamâmen onların eseridir; ve bu tür “Atatürkçü” kafalar çoğaldıkça, Recep Tayip Erdoğan'lar da daha güçlü olarak boy göstereceklerdir. Çünkü din, bir cemaat veya topluluk olayıdır; ve giderek geniş kitlelere ve ülkelere yayılması da başlıca ideolojik amacdır... Halbuki kendilerine “Atatürkçü” diyen şizofrenik psikopatlar insanlara, dışa vurmayacakları bir din ve Tanrı kavramında –zımnî- anlaşmaları telkininde bulunmakla birlikte, aynı zamanda bağımsız bir bireymiş gibi görünmelerini emretmektedirler...Onun içindir ki, Recep Tayip Erdoğan'lar da, bu Atatürkçü'lerin –itiraf edemedikleri veya açığa vuramadıkları- gizli kişiliklerini organize ve temsil etmektedirler; yâni takiyeci olarak, onların “mahcup dinci”liklerini kullanmaktadırlar..

Laiklik aslında, feodal toplumların bünyesinde oluşmuş senyör(veya kral) ile kardinal ayrımının, yani idârî ve dînî lider farklılığının modern devlete yansımından(veya izdüşümünden) başka bir şey değildir...Halbuki bizim laikler, din'i, “birey ile Tanrı arasında kalması gereken bir nevî sırdaşlık” gibi tarif ederlerken diğer yandan Diyânet İşleri Başkanlığı vâsıtasıyla bu bireysel olayları “tekel”den idâre etmeye kalkarak, tam anlamıyla saçmalamaktadırlar; ve de sâdece kavramsal ve sosyal kargaşaya yol açmaktadırlar...

Bizde din'i, yazılı “şeriat” esâsına bağlamaya çalışan ilk sultan Kânûnî'dir... 1826'dan sonraki satılmış pâdişahlar da, bir nevî St.Muhammed Kilisesi mesâbesine indirgemişlerdir din'i... Halbuki Türk-Tarikat Sistematiği Din'i, ibâdet ritüellerini mahallî ve ihtiyârî görmekle, şeriat'ı örfî hukukla desteklemekle birlikte, Tanrı kavramını da, gelişen bilinç ve bilgiler ışığında gittikçe olgunlaştırmakla yaşanan bir “tevhidcilik” şeklinde anlamış ve anlatmıştır. Böylece de ehl-i tarik, dînî düşüncelerle dogmatizme saplanmak tehlikesini bertaraf edip, bilimsel düşünceye geçiş yolunu açık tutmuşlardır... Onun içindir ki aslında bizim Batılıların laisizmine ihtiyacımız yoktur. Böyle bir ihtiyaç düşüncesi, 1826'dan sonra yerleşen çatlak zihniyetin mahsûlüdür. Yani 1826'dan sonra, sosyal ve dinsel formasyonumuz Batıya benzeştirilmiş, sonra da onun laikliğe olan ihtiyâcı gerekli kılınmıştır... Dolayısıyla, Mustafa Kemal Atatürk'e -sırf, âcil bir tedbir olarak vefâtı arefesinde yaptırdığı kânûnî düzenlemeye bakarak- böyle bir çatlaklığı izâfe etmeye kalkmak büyük bir iftira ve ihânettir. Çünkü bir defa O'nun gibi bir inisiyâtörün, kendinden kopuk bir merci anlamındaki bir Tanrı'ya inanması mümkün değildir. Kaldı ki O'na, Tanrı veya Peygamber gibi mistik ünvanlar bile yakıştırılsa, bu derecede (şizofrenlerin organizasyonu anlamında) bir toplumsal zarara yol açılmaz... O halde artık Türkiye'de din olayı ve Tanrı kavramı, tarihî, tasavvufî boyutlarıyla şuura çıkarılıp bilimsel olarak izah edilmelidir...

Aslında Tanrı kavramını, aklın durduğu yerde, mantiken vaz ve kabul edilmesi gereken varsayımlar ile, bir

ıstırar hâli olarak yapılan töresel(etik) davranışlar belirler. Dolayısıyla Tanrı kavramı, hem akıldan önce hem de akıldan sonra gelmek sûretiyle, bu varsayımların ve zorunlu davranışların hem sebebi ve hem de sonucu olmaktadır... Ama din, -nedensellik mantığı mücibince- temel varsayımları Tanrı bildirisi(dogma), töresel davranış ıstırrını da Tanrı emri(ibâdet) olarak kabul etmekte, dolayısıyla de Tanrı kavramını –sâdece- ilk sebep olarak tespit etmekle, “şeytan” kavramına yer açmış olmaktadır... Demek ki dinsel veya dogmatik bir Tanrı anlayışı, “şeytan” veya “kötülük tanrısı” kavramını da, yani “şirk”i de bir ön kabul olarak ihtiva etmektedir aslında... Çünkü, dogmatik(değişmez) varsayımlar, değişimi öngören aksiyon güçlerini –şeytan diye- reddetmek zorunluluğuyla varolabilirler ancak... Bu da demektir ki, Tanrı kavramı, eski insanların bilinç seviyesinde(veya derecesinde) dondurulamayacak ve/veya dine(dinlere) terk edilemeyecek kadar önemli, insanlığın gelişme rotasıyla ilgili belirleyici bir kavramdır... O halde bu kavramı, bilimsel argümanlarla tanımlamaya çalışmak, insanlığın bitmez tükenmez bir uğraşı ve başlıca görevi olmalıdır... Bilim adamlarının, böyle bir görevi görmezden gelme lüksleri olamaz. Çünkü böyle bir tavır sâdece, kapitalistlerle spekülâtif kazanç ortaklığı anlamına gelmez, aynı zamanda insanlığa ihânet demek olur. Onun için de her insanın, böyle bir görevi savsaklayarak dincilerin ve politikacıların peşinden sürüklenen (yani popülizm yapan) bilimcilerin yüzüne tükürme hakkı vardır...

Bilindiği gibi, tarihî devirlerde aklın durduğu yerler, doğal ve sosyal felâket ortamlarıdır. Deprem, sel baskını, salgın hastalık gibi doğal felâketlerle, savaş, kıtlık ve ayaklanma(panik) gibi sosyal felâketler sırasında akıl(lar) duruyor ve –nedensellik mantığına olan alışkanlık mücibince- bu olayların nedeni olarak “Tanrı” kavramları ikâme ediliyordu. Ve aynı zamanda çıkan paniği(davranış kargaşasını) önlemek için de, herkesin âşına(veya alışık) olduğu töresel(etik) ve/veya dinsel davranış disiplini uygulamaya konuluyordu; ki sonradan -giderek- bu davranış tarzları, Tanrı’ya yapılan ibâdet anlamını kazandı... Ancak nevar ki tarihî devirlerin sonlarına doğru yapılan bilimsel çalışmalarla felâketlerin gerçek nedenleri bulunup, bunlara çâreler üretilmeye başlanınca Tanrı’ya inanç sarsıldı; paniği önlemeye mâtuf olarak ortaya çıkmış bulunan ibâdetlere duyulan ihtiyaç da zayıfladı. Ve böylece de din(ler), sâdece insanları istismar ederek gütmeye yarayan mistik bir gelenek hâline dönüşmeye başladı...

Halbuki Ortadoğu’da ortaya çıkmış ve bir tür silsile tâkip etmiş olan peygamberler aslında çok önemli bir görev yapmışlardı. Onlar, ilk uygarlıkların kurucusu olan Tanrı-Kral’ların kitlesel kastî işbölümü düzeninin çözümlüşünde baş gösteren ayaklanmaları yönetmiş ve “para”nın bir mübâdele aracı olarak yaygınlaşip bugünkü bireyci toplumların ortaya çıkmasını sağlamışlardı... Hindistan kıtasında devam eden kastî sistemin –ve geri kalmışlığın- sebebini, Ortadoğu tipi peygamberlerin çıkmamasına bağlamak mümkündür... Peygamberler, kralların tanrılarla iletişim kurma imtiyâzını ellerinden almakla aslında, onların toplumsal artı-değer’i emtia şeklinde tasarruflarında tutma ayrıcalığına büyük bir darbe indirerek, “para”nın yaygınlaşmasına sebep olmuşlardır. Ama bununla birlikte, dinin mistikleşmesine paralel olarak da, bugünkü kapitalist kralların çıkmasına yol açmışlardır.

O halde demek ki Kapitalizm’in aşılması ancak, dinlerin izahı ile mümkün olabilecektir. Çünkü insanlar, nereden çıktığını ve neye yaradığını bilmedikleri bir “düşünce-davranış” sistemine(din’e) bağlandıklarında, onları ufak yemlemelerle(özendirme ve tattırmalarla) gütmek ve/veya istismar etmek gâyet kolay olmaktadır...

Halbuki düşüncemizi veya metodolojimizi, felsefî ve pozitivist kirlenmelerden temizlersek görürüz ki din, çıkışı itibariyle gâyet bilimseldir. Ve zâten başlangıçta, din-bilim ayrımı da yoktur. Çünkü ilk olarak düşüncede, nedenlerin nedeni olarak bir “tanrı” kavramı doğmuş ve bu kavram –tanrı emri ibâdet olarak- bir töresel davranış biçimini tetiklemiştir. Ama buna mukabil ibâdetler de, imânı ve tanrı kavramını güçlendirmek için yapılmıştır. Bu, düşünce ve davranış disiplinleri arasında olması gereken feed-back etkileşiminin bâriz bir tezâhürüdür.

Son tahlilde denilebilir ki Tanrı kavramı, konuşmayı üretmeyi öğrenmiş sosyal insan topluluklarında felâketlerin nedeni olarak ortaya çıkmış, ve çıktığı yerin töresel(etik) davranış disipliniyle –ibâdet adı altında- desteklenerek, bir dinî inanç(veya îman) hâline dönüşmüştür. Ki bu da aynı zamanda, o topluluğun ve ileri gelenlerinin kendi diriliklerine, doğruluklarına duydukları inanç ve güven hissi anlamını kazanmış, dolayısıyla de –haklı olarak- “tanrısallık” iddialarına yol açmıştır... Ancak nevar ki, felâketlerin çeşitliliği ve töresel ibâdet ritüellerindeki farklılıklar yüzünden de insanlık –tek tanrıçılık iddialarına rağmen- hâlâ

tek bir Tanrı ve ibâdet şekli üzerinde anlaşamamış ve birleşmemiştir...

Halbuki –dinsel saplantılardan kurtulup- Tanrı kavramının doğmasına sebep olan bütün felâketleri soyutlayarak olayın özüne inerek “kaos” durumuna ulaşırız. Bütün ibâdet ritüellerini soyutlamakla da “ritm” olayına varırız. Çünkü bütün insanların, her zaman ve her yerde –hayvanlardan farklı olarak- yaptıkları yegâne davranış biçimidir ritm... Öyle ki meselâ çizgi filimlerin hayvan kahramanlarına parmaklarla, ellerle veya ayaklarla tempo tutturmak, onlara insânî animasyon(canlandırma) kazandırmanın en belirleyici yoludur... Kaldı ki, düşüncede çıkmaza giren insanlar da elleri, ayakları veya parmakları ile tempo(ritm) tutmakta, ve aynı durumlarda bazı çocuklar ise –sallanarak uyutulmanın kazandırdığı motivasyonla- iki yana doğru torsiyon(bükülme) salınımı yapmaktadırlar...

Demek ki din aslında, alacakaranlık(panteizm) kuşağından itibaren bilimsel olarak doğmuş bir düşünce-davranış sistemidir; ve bütün dinler bir arada göz önüne alındığında -dogmalar üstü- bir sistematik olarak da yorumlanabilir. Bununla beraber, muayyen bir dinin dogmalarından vazgeçemeyen halkları ve liderleri için ise, çok tanrıcılık, “şirk” ve fitne-fesat vesilesidir dinler...

Bilim ise, felsefe ve mantık tutkunlarının safsataları hilâfına, zâten bir düşünce-davranış sistematığıdır. Çünkü dindeki ibâdet yerine, burada da “ölçme etkinliği” diye bir davranış biçimi sözkonusudur; ki bilindiği gibi insanlığın ilk yaptığı ölçüm de –ritm melekesi ile- zaman ölçümüdür... Ayrıca ölçüm yapan veya yeni “ölçü”ler vazeden veya ölçü âletleri icat eden bilim adamları da, -ferâseti keskin insanlar olmakla- Tanrı’nın sevgili kulu olan dindar müminlere çok benzerler...

Demek ki –son tahlilde- ritmik hareketler, hem dinsel âyinleri hem de “zaman” ve “mekân” mevhumlarının ölçüm etkinliğini doğurmuştur; yâni insanlığın çıkış –veya sıfır- noktasında dinsel ve bilimsel etkinlikler mutâbıktır, özdeştir... Dolayısıyla buradan da anlaşılır ki, Grek uygarlığının uydurduğu felsefe(ve mantık), Doğu ile Batı uygarlıkları arasındaki kopukluğun ve bugünkü uygarlık çıkmazının başlıca sorumlusu ve ifâdesidir... Yâni son tahlilde denilebilir ki, “pozitivizm” ideolojisinde ifadesini bulan, “insan davranışlarının bir düşünce sistemiyle(teori ile) plânlanıp yönetilebileceği” inancı, Batı uygarlığını bitirmekte olan yanlış bir inançtır. Burada insanlığın “ilerleme plânları”nı yapanların, kendisinde mistik bir üstünlük vehmedilmiş, kerâmeti kendinden menkûl kişiler olması da, bu kişilerin çoğunluğun tercihi göre seçilmesi de hiçbir şey değiştirmez. Çünkü çoğunluğun tercihi demek, “sürü insiyâki” veya hayvânî içgüdülerin tâyin ettiği yön demektir... Halbuki insanlar, daima yeni yeni “ölçü”ler yaratıp, yeni yeni varlık unsurlarını ölçülebilir (ve kullanılabilir) kavramlar şekline dönüştürerek, kendilerini daha bilinçli yaratıklar hâlinde idrak ede ede tanrısallaşmaya doğru gideceklerdir. Yâni bu da demektir ki, insanlar arasından her zaman -peygamberler gibi- inisiyator karakterli kişiler çıkacak, ve eski “paradigma”ları ve ölçüleri değiştirebilecektir. Ve esas mesele de, bu insanların seçilmesinde ve/veya ayıklanmasında düğümlenecektir...

Bilimde Tanrı kavramı, Fiziksel, Biyolojik ve Sosyolojik alanlarda(âlemlerde), “Kaos” durumuyla(kaosun sebebi olarak), matematik sistemlerde de “paradoks” durumuyla kendini dayatır... Kaos, bilindiği gibi, hiçbir disiplinin bulunmadığı(veya kalmadığı) bir dengesizlik, kararsızlık ve “kargaşa başlangıcı” durumudur. Ki her kaos, yarattığı kozmosa(âleme) kendi disiplinlerini ve kurallarını yükler; ve içinden çıktığı âlemin temel kurallarını iptal(inkâr) eder... Paradoks ise, doğru kabul edilenin yanlış çıktığı, yanlış kabul edildiğinde de doğru çıktığı bir “açmaz” durumudur...

Bütün âlemlerin başlangıcı gibi görünen meşhur kaos, Big-Bang denilen büyük patlama olayıdır... Ama biyolojik âlem de aslında “canlanma” diyebileceğimiz ve sifıra yakın ihtimallerin birdenbire gerçekleştiği bir kaos durumundan ortaya çıkmıştır. Ve de ortaya çıkan canlı varlıklar, fizikî varlıkların “atâlet prensibi” ve “entropi prensibi” dediğimiz karakteristik özelliklerini inkâr etmişlerdir... Son olarak sosyolojik âlem veya insanlık âlemi de aslında “insanlaşma” diyebileceğimiz bir kaos durumundan neşet etmiştir. Öyle ki bilgi üretimini, iletimini ve birikimini olağanüstü arttıran bu kaostan itibâren insanlar, karakteristik hayvânî özellikleri olan beslenme ve çiftleşme etkinliklerine set çeken(tabu koyan), titreme gibi bir garip etkinliğin(ritmik davranışların) müptelası olmuşlardır. Ve bu iptilâ yüzündendir ki konuşma becerisi kazanmış ve sayıları icat etmişler, dolayısıyla de sırf deneme-yanılma usûlüyle bilgi edinip bunu sâdece taklit etmek şeklinde veya genetik olarak aktarabilen hayvanlara büyük fark atmışlardır... Matematikte

ise, en genel sembolik düşünce sistemi olan Set Teori veya Kümeler Teorisi'nde fark edilen "Russell Paradox", bütün matematik sistemlerindeki sembolik elemanların hepsinin muayyen bir disipline uyması gereğini ortaya koymuştur. Ki bu da, en iyi anlaşılır şekliyle "Well-Ordering Principle" diye ifade edilmiştir. Yâni, bütün matematik sistemlerindeki bütün elemanlar –mutlaka biri önce, diğeri sonra gelmek üzere- iyi sıralanırlar demektir bu ifade... Matematik sistemi, bir geometrik alanın(veya uzayın) noktaları olarak ele aldığımızda, bütün uzay noktalarının tek bir eğri (veya ip) üzerinde dizilebileceğini, dolayısıyla de zamansız bir mekân fikrinin abes olduğunu anlatır bu ifade... Diğer yandan, kaos olaylarından neşet etmiş olan Fizikî Kozmos, Biyolojik Kozmos ve Sosyolojik(insânî) Kozmos adlarındaki âlemlerde de ilk ortaya çıkan disiplin "zaman"dır. Çünkü cisimler mekânsız, mekânlar da zamansız olamaz... Yâni Grek mitolojisindeki zaman tanrısı Kronos'un en büyük tanrı sayılması, keskin bir ferâset ve sezginin mahsûlüdür...

Ne var ki "zaman"ın lineer(doğrusal) ve ölçülebilir bir kavram olarak idrâki ve tesbîti, ancak insan vâsıtasıyla, onun insanlaşma kaosunu aşmak üzere kazanmış olduğu "ritm melekesi" sâyesinde gerçekleşmiştir...Ve insan, ister istemez yarattığı bu ilk ölçüden (zaman ölçüsünden) sonra da diğer ölçüleri türeterek bilim ve teknoloji etkinliğiyle Tanrısal eylemine başlamıştır... Bu tanrısal eylemin nihâi hedefi, bütün kozmosların(âlemlerin) başlangıcı veya başı olan kaos durumlarının ardındaki Tanrı'ya, O'nun bilincine ulaşmaktır herhalde... Ve bu yolda, ibâdet mesâbesindeki esas etkinlik de, ritm melekesi ve onun türevi olan –aklı- sıralama melekesini daima çalıştırmak sûretiyle diri tutarak, varoluşun unsurlarını keşfetmek üzere yeni yeni ölçüler yaratmaktır... Bedenî ritm(sayma) melekesi ile onun zihindeki türevi olan sıralama melekesini diri tuttuğumuz taktirde, âlemleri(kozmosları) yaratan ve daima derinlerde bir yerde devam eden(veya duran) kaosların girdabına düşmekten de, matematiksel sistemlerin paradokslarına takılmaktan da kurtulur ve düzgün-doğru bir rota üzerinden kâinatın fethine çıkabiliriz... Yeter ki insanlara, kendilerini tüm insâniyet organizmasının tek bir hücresi gibi görmelerini, esas görevlerinin, insanlığın gelişim rotasını kavrayıp ona göre fonksiyon icra etmek olduğunu, fazla beslenme ve üremenin, insanlığın bünyesini kanser hastalığı gibi kemireceğini, insanlığın gidişâtını kavrayıp ona göre düşünerek davranmanın çok daha zevkli ve kalıcı bir etkinlik olduğunu, yemek içmek ve özellikle de çiftleşmek gibi hayvânî etkinliklerden alınan hazzın övünülecek, sevinilecek bir yanının bulunmadığını, bu hayvânî etkinliklerin insana, insanlığa hiçbir kazanç sağlamayan def-i hâcet kabîlinden olaylar olduğunu, dolayısıyla de bu gibi faaliyetlerin biraz utanılarak ve sıkılınarak ve de ihtiyaç sınırlarını aşmadan yapılması gerektiğini, çünkü bu etkinliklerin, insanların bedenî ve akli melekelerine zarar vermekle birlikte –ritmik rezonansın bozulması şeklinde- tüm insanlığa da zararı dokunduğunu, en büyük insânî hazzın, melekeleri güçlü olan diri insanların yarattıkları bilimsel ve sanatsal eserlerden alınabileceğini –düşünce ve davranışların geri etkimeli ilişki içinde bulunacağı bir program uygulamasıyla, yani kendi kurallarını da üreten bir "kulüp" disiplini içinde- öğretebilelim... Çünkü, peygamberlerin ardılı diye geçinen bir sürü din adamının gözleri önünde, cinsel organların civarında bulunan sınırlar vâsıtasıyla duyulan hazlar o kadar değerli bir metâ hâline getirildi ki, insanlar bu hayvânî hazları duyumsamak veya hayvanlıklarını geri almak için insânî emekle kazandıkları paralarının çoğunu bu yolda harcar hâle geldiler. Üstelik din adamları da, hayatında yeteri kadar "seks zevki" satın alamamış olanlara –mesele çıkarmamaları için- Öbür Dünya'daki Cennet'ten Hûri'ler pazarlamaya başladılar...Bu durum, "insanlıktan vazgeçmek" gibi korkunç bir gericilik akımının meşrûiyet kazandığını göstermektedir. Ki işte kapitalist sömürünün bam teli de buradadır...

Aslında karmaşık görünen bu sorunun da îzâhı gâyet basittir: Yüzbinlerce yıl süren ve çiftleşmenin ölümüne yasak olduğu "tabulu zon"dan sonra, ilk uygarlıkların kurucusu Tanrı-Kral'lar, işgücü ihtiyâcına binaen üreme gereğini idrak edince, insanları –bâzi ilâhî kurallar çerçevesinde- tesis ettikleri "evlilik" müessesesi yoluyla çiftleşmeye teşvik ediyorlar. Hatta bu arada, genç insanların genlerine kadar işlemiş olan korkularını yenmek üzere, tapınıklarda çiftleşme/çiftleştirme uzmanı olarak yetiştirilmiş "kutsal fâhişe"ler bile istihdam ediyorlar.

İşte bizim peygamberler de –tabuların sırrına eremedikleri için- paranın tedâvüle girmiş olduğu bireyci toplumlara, Tanrı-Kral'ların "evlenme" anlamındaki çiftleşme usûlünü, sebepsiz yere engellenerek değeri arttırılmış bir "haz-metâ" olarak aktarıyorlar. Ve ondan sonra ortaya çıkan bazı sermâye sâhipleri de –yavrulama dışında hiçbir katma değer yaratmadığı halde- sebepsiz yere engellenerek olağanüstü değer kazandırılmış olan bu hazzı, serbest pazarın talepleri uyarınca çeşitlendirerek(doğal olmayan sapık çeşniler

de üreterek) doğrudan veya dolaylı olarak yüksek fiyatlarla pazarlıyorlar...Yanılığın esâsı şu: Peygamberlerin, ritmik tepinme şeklinde âyinler yapan “vahşi”leri adamdan saymaması, aklın yapılandığı “panteist zon”u -mistik bir zihniyetle- metafizik bir âlem(öbür dünya) sayarak insanın akıllı bir mahlûk olarak yaratıldığına inanması yüzünden –bugün bile- sanılıyor ki, aklımızla karar vererek cinsel ilişki kuruyoruz...Ve de böyle bir zan muvacehesinde, binlerce yıldır kısır bir “aşk hikâyeleri” literatürü, türlü –mecâzî- tekrarlarla şişirilip duruyor; ve her yeni kuşağın, bir evveli tarafından iğfâl edilmesi olayı sürüp gidiyor.

Ama artık idrak etmiş bulunuyoruz ki aslında, cinsel etkinliği engelleyen “ritm melekesi”nin mahsûlüdür akıl...O halde, cinsel etkinliğin engellenmesiyle ortaya çıkan düşünme etkinliği, nasıl olur da cinsel etkinliğe karar verip onu yönetebilir?!.. Demek ki insan için cinsel ilişkinin “aklî sebep”i, sâdece “çoğalma ihtiyâcı” olabilir. Ama bugünkü Dünya nüfûsu göz önüne alındığında, -peygamberler zamanında geçerli olan- böyle bir sebebin meşruiyeti de çok tartışmalıdır artık...Dolayısıyla bugün genel olarak kurulan cinsel ilişkiler, övünülece, sevinilecek tarafı olmayan ve -her bakımdan- ucuz bir şekilde yapılması gereken bir “def-i hâcet” gereği olarak mâzur görülebilir ancak...

Son tahlilde yapılması gereken iş, beslenmeyle, çiftleşmeyle ilgili içgüdülerin engellenmesinin, sebepsiz ama amaçlı bir fiilî durum olduğunu, ve bu amacın da kazanılmış ve kazanılacak olan bütün insânî kazanımlar (veya artı-değer) olduğunu insanlara anlatmak ve onları böyle bir “transandantal bilinç”e ulaştırmaktır...

ALİ ERGİN GÜRAN 17/06/07